

ДОЩ ДЛЯ ДУШІ...

(слово про вчительку)

Долі людські... Вони як ріки, що несуть свої води від життєдайних джерел до спраглих земель, які потребують вологи.

Наше місто унікальне тим, що доля звела в ньому багатьох талановитих людей.

Ірина Владиславівна Микитенко відома жителям Славутича, передусім, як талановитий педагог. На питання, ким бути, Ірина знайшла відповідь ще в дитинстві, адже і її дід по батьковій лінії, і обоє батьків були вчителями (до речі, мама — вчителем хімії). Хімія була улюбленим предметом у школі, тому й олімпіади з цього предмету відвідувалися залюбки.

Десятирічку Ірина закінчила із золотою медаллю, Ніжинський державний педагогічний інститут — з відзнакою. Після закінчення інституту деякий час працювала там же асистентом кафедри ботаніки.

У 1996 році доля привела Ірину Владиславівну до Славутича, де вона спочатку працювала вчителем хімії в загальноосвітній школі №4, нині працює в ліцеї.

Колеги, учні, батьки знають Ірину Владиславівну як яскраву особистість, талановитого педагога, людину, яка завжди вислухає і зрозуміє, допоможе у скрутну хвилину. Про її професійну майстерність свідчить той факт, що за час роботи в ліцеї вчителька підготувала близько 10 переможців і призерів обласного етапу Всеукраїнських учнівських олімпіад з хімії, учасників республіканського етапу.

Так, безперечно, Ірина Владиславівна — неординарна особистість, чарівна жінка, майстер своєї справи. Але мало хто знає, що вона — автор самобутніх поезій (деякі з них уже друкувалися в пресі) про кохання, добро і зло, сенс людського життя...

Душі людській, як і річці і рослині, потрібен дощ. Особливий дощ — надія, віра, смисл життя. Якщо дощу нема, все в душі помирає. Тож побажаймо Ірині Владиславівні, щоб її поетичні рядки стали рясним дощем не лише для неї, а й для тих, хто, сподіваюся, відкриє для себе її поезію.

Л.БОНДАРЕНКО